

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3606 van 13 november 2007
in de zaak X/IVde kamer**

In zake: X.
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 17 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat S. BENKHELIFA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1 Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 april 2004, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling. Deze asielaanvraag werd op 8 juli 2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State verworpen op 22 februari 2006. Op 20 februari 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.
- 2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 1 augustus 2007 verstuurd op 2 augustus 2007.
- 3 De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoeker verklaart niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat zijn etnie, Qizilbash, er niet wordt gerespecteerd. Ook zouden de problemen die hij aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn. Verzoeker vraagt eveneens de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 4 De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoekers beweerde vervolging omwille van etnische redenen is niet geloofwaardig, aangezien verzoeker hierover niets vermeldde tijdens zijn eerste asielaanvraag;
 - verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran is niet geloofwaardig;
 - verzoekers verklaringen volgens dewelke hij een bodyguard was van een commandant van Harakat-Islami zijn niet geloofwaardig.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1. Verzoeker stelt in een eerste middel een schending vast van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing opgeworpen worden, valse tegenstrijdigheden zouden zijn, aangezien verzoeker als nieuw element ingeroepen heeft dat de Taliban opnieuw aanwezig is in de provincie Balkh, district Sholgara waar verzoeker van afkomstig is. Verzoeker voegt eraan toe dat de minderheid waartoe hij behoort in de geschiedenis het slachtoffer is geworden van andere etnische groepen, wat een bekend feit is.

- 2.2. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden, aangehaald in de bestreden beslissing, geen verband houden met het al of niet aanwezig zijn van de Taliban in de streek vanwaar verzoeker beweert afkomstig te zijn. In de bestreden beslissing worden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld die betrekking hebben op verzoekers terugkeer van Iran naar Afghanistan, op verzoekers vermeende banden met Harakat-Islami en op verzoekers

beperkte kennis over Nimroz, naar waar hij zou zijn teruggekeerd vanuit Iran. Verzoeker onderneemt echter geen enkele poging om deze tegenstrijdige verklaringen te weerleggen in zijn verzoekschrift. Deze tegenstrijdigheden blijven gehandhaafd en worden bijgevolg beschouwd als zijnde hier hernomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het enige wat er tijdens de tweede asielaanvraag gezegd is over de Taliban, afkomstig was van verzoekers advocate, aanwezig bij het gehoor. Volgens de advocate zou verzoeker vrees te worden ingelijfd bij de Taliban, maar verzoeker zelf bleek daar niet van op de hoogte te zijn. De Commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing correct geoordeeld dat verzoeker dan ook geen vrees ten opzichte van de Taliban heeft aangehaald.

Verzoekers bewering dat zijn etnie in het verleden te maken zou hebben gehad met aanvallen van andere etnische groeperingen wordt door hem op geen enkele manier aangetoond. Verzoeker gaat er vanuit dat dit een algemeen bekend feit is maar staat dit geenszins met concrete elementen.

2.3. Verzoeker is voorts van oordeel dat de Commissaris-generaal een appreciatiefout zou hebben gemaakt door verzoeker te verwijten ten tijde van zijn asielaanvraag in 2004 geen vrees ten opzichte van de Taliban kenbaar te hebben gemaakt, terwijl de Taliban toen niet aan de macht was in de regio.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verzoeker op geen enkel ogenblik verwijt dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag geen melding zou hebben gemaakt van vervolgingen door de Taliban.

2.5. Verzoeker merkt nog op dat louter de aanwezigheid van de Taliban in zijn regio tot vervolging kan leiden aangezien deze de meest fanatieke religieuze groepering is die de wereld ooit gekend heeft.

2.6. Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond minstens betrokken te worden op zijn persoonlijke situatie en verzoeker blijft hierover in gebreke.

7. In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een tweede middel de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, evenals de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een derde middel wordt afgeleid uit een schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat het advies van het UNHCR inzake de opsomming van gevaarlijke provincies en districten door het CGVS genegeerd wordt. Verzoeker verwijst naar rechtspraak voor de Vaste Beroepscommissie en de Raad van State waarin wordt verwezen naar het standpunt van het UNHCR en stelt dat dit ook door beide instanties wordt gevolgd. Verzoeker stelt ook dat andere informatie zoals een recent rapport van de Verenigde Naties en het rapport van Human Rights Watch wordt genegeerd, daar waar verweerder op de hoogte is van deze rapporten en ze zelfs vermeldt in het administratief dossier.

- 3.2. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.

Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; uit de Memorie van Toelichting bij de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land “aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu”.

Diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNHCR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met “onveilige” districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Sholgara in de provincie Balkh; dit district komt voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is. Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker komt bijgevolg in aanmerking voor subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 november 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-----------------------	--

mevr. H. NURDOGAN,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

H. NURDOGAN

A. VAN ISACKER